

Mónica Sofía Grinspon de Logares נחטפה ביום 18.5.78 בגיל 23 (ספק אם היתה בהריון).

תאריך לידה: 9.8.1954

אזרחות ארגנטינית – מס' זהות 7.019.312

CONADEP תיק מס' 1983.

האם: Elsa Beatriz Pavón

שם האב: Illa Grinspon ז"ל.

בן זוגה: Claudio Ernesto Logares, ביום 18.5.78 יחד עם אשתו.

CONADEP תיק מס' 1982.

היתה להם בת Paula Eva Logares שנחטפה אף היא ונמסרה למשפחה, אך הוחזרה למשפחתה ב-13.12.84.

תיאור של המקרה: נחטפו שניהם ברחוב יחד עם בתם בת 23 חודשים Paula Eva במונטבידאו, אורוגוואי, מקום בו גרו ממאי 1977. הבת אותרה בשנת 1983 ברשותו של סגן מפקח מהמשטרה Luis Lavallén שרשם אותה כבתו, והוחזרה למשפחת האם בדצמבר 1984.

השערות לגבי מקום הקבורה:

אין.

אנשים הקשורים למקרה:

Sub-Comisario Luis Lavallén שהיה מפקד ה-Brigada de San Justo החזיק את הבת Paula ורשם אותה כבתו. הילדה נמצאה אצלו והוחזרה ב-1984. סביר להניח שיש אצלו מידע על גורלם של Mónica ו-Claudio.

עדויות על הימצאם של Mónica Grinspon ו-Claudio Logares במעצר:

Adriana Chamorro de Corro העידה שפגשה ב-Mónica את Pozo de Banfield והיא סיפרה לה שממונטבידאו הועברו ל-Brigada de San Justo ואח"כ ל-Banfield.

תיק מארכיון משרד החוץ (א"מ חצ...): – תקציר:

לא פנתה לשגרירות.

בית משפט:

Cámara Federal de La Plata, Provincia de Buenos Aires; causa No. 1851 "Juicio por la verdad".

Juzgado Federal No. 10 de Capital Federal; causa 8768/97, imputados: Olivera Rivera, Jorge y otros, por privación ilegal de la libertad.

עדות שנמסרה על ידי האם Elsa Beatriz Pavón בשימוע בבואנוס איירס ביום 12.9.2001.

אלסה: מודה שלא ביטלתם את הדיון [בגלל הפיגוע בארצות הברית]. חשה את הכאב של מה שקורה עכשיו.

שם הבת: Mónica Sofía Grinspon de Logares.

שאלה: את מזכירה כקרבן את הבת, אך היא נחטפה ביחד עם בעלה. האם בעלה חוזר?
אלסה: לא

פיני: אז אם אפשר לספר גם עליו ושמו

אלסה: Claudio Ernesto Logares הם נחטפו יחד עם בתם שהיתה בת 23 חודשים. שמה Paula Eva Logares. את שלושתם חטפו במונטבידאו, אורוגוואי. הם גרו שם כמעט שנה, עזבו את

ארגנטינה כי רדפו אותם. שניהם היו פעילים של ה-Juventud Peronista (הנוער הפרוניסטי), וחטפו אותם ברחובות מונטבידאו.

ב-18 במאי 1978, בשעה 15.00, כשהם עברו מאוטובוס אחד לשני, כי רצו לקחת את הילדה לפארק. בתי הודיעה לי על החטיפה רק עשרה ימים אחר למרות שלה הודיעו למחרת ב-19 במאי ואז גם הודיעו לאבא של חתני. שניהם נסעו לאורוגוואי על מנת לחפש אותם, ללא כל תוצאה, ואז חזרו לבואנוס איירס ואז הודיעו לי. אז מתחיל החיפוש האישי שלי.

בהתחלה זה היה קשה מאוד, כי הם נעלמו במדינה אחרת. הם יצאו מארגנטינה בצורה חוקית, הם ניסו לקבל אשרת שהייה באורוגוואי באופן חוקי. לילדה כבר היתה אשרה כשהם נעלמו אבל לא כן למבוגרים, כי עליהם היה להפקיד סכום כסף.

נסעתי לאורוגוואי, ולקחתי אתי מכתבים אישיים חשובים, במיוחד מאנשי כנסייה מארגנטינה והתחלתי את החיפוש שם ללא תוצאות. במיוחד חיפשתי את הילדה, כי חשבתי שאם אמצא אותה אוכל למצוא גם את הוריה.

מחשבה זו נובעת מתשובות שקיבלתי במקומות השונים שחיפשתי. כלומר כשדיברתי על ההורים קיבלתי טיפול לא יפה, וכשדיברתי על הילדה פתאום היו נפתחות בפניי דלתות של מקומות שונים בהם היו ילדים. הייתי כמעט חודש באורוגוואי.

כשהייתי מקבלת תשובה הם היו אומרים לא פה לא עצרו אותם. ברגע מסוים מישהו אמר לי שאולי עצרו אותם בגלל קיום המונדיאל שאז היה בארגנטינה. אז היינו כל כך תמימים שנשארתי בשקט כמה ימים.

חזרתי לארגנטינה, התחלתי את החיפוש כאן תוך מחשבה שהביאו אותם לכאן. המחשבה שלי היתה שאת הילדה השאירו באיזה מוסד או אולי בגבול. תוך חיפוש בכל המקומות שאפשר לדמיין, והתרכזתי בחיפוש הילדה. התחלתי לבקר בבתי משפט, בתי חולים, מקומות שבהם היו ילדים, בתי ספר, משפחות אומנות.

באחד מבתי המשפט בלה פלטה היכרתי קבוצה של 5 נשים, שניתנה להם אפשרות לדיון וחיכו להתקבל על ידי שופט לקטינים. כשראו אותי התקרבו אלי. ברגע ההוא, ועד היום יש לנו קשר מיוחד בין כל המשפחות. התקרבו אלי ושאלו מה קורה ואם אפשר לעזור. אז הסברתי מה קורה לי. והן אמרו שלהן אותה בעיה והן קיבלו אפשרות לשימוע אצל השופט ואם אני רוצה להצטרף. אמרתי שכן. הודיתי להן. זו היתה תחילת "הסבתות של כיכר מאז'וי", הן היו 12 ואני ה-13 ואז התחיל החיפוש הקבוצתי. הן התחילו ליצור קשרים עם העולם בנושא זה. לאחר שהחיפוש המשיך הלכתי לכל מקום אפשרי ושאלתי על שלושתם אבל התמקדתי בילדה, כי כך היו הדברים. את הילדה מצאתי לראשונה בשנת 1980, שלחו אלי תמונות דרך ברזיל, פנו לארגון הסבתות של כיכר מאז'וי ושאלו האם זאת אחת מהילדות שחיפש.

אז ניגשתי לכתובת שמסרו לי שהיה קרוב לפלרמו, ראיתי אותה רק פעם אחת. לא יודעת אם שמו לב שאנחנו עוקבים אחריהם, או שעברו דירה בגלל סיבות בטחון של המשפחה שלקחה את הילדה, אבל איבדתי אותה שוב. מצאתי אותה שוב בשנת 1983 כאשר ניתנה ההזדמנות לפרסם את התמונה באמצעי התקשורת.

בפעם הראשונה פרסמנו עשר תמונות ובאמצעותן מצאנו 4-5 ילדים ביניהם הידיעה על פאולה. שכן בבניין צלצל והודיע שהילדה שאנחנו מחפשים נמצאת במקום מסוים. זה היה 2 בלוקים מ-

Chacarita.

הם ראו את התמונות על הקיר, כי שמנו את התמונות במקומות הכי חשופים, וחשבנו על מקומות שיש בהם הרבה אנשים. אז התחיל מאבק קשה, קודם כדי לראות אותה ולהכיר אותה ולזהות אותה. יכולתי לזהות אותה, כי היתה מאוד דומה לאמא שלה. חזרתי לראות את בתי בגיל 7 בפתח הבית ברחוב. אז התחלנו לחקור עם הסבתות מי הם האנשים שמחזיקים בילדה כי לא ידענו אפילו את שמם.

היינו בשטח של האויב כשחיפשנו את הנתונים. לאט לאט הצלחנו לבנות מחדש את הסיפור. אז הייתי גרה ב-Banfield, במרחק של שעה מהמקום בו גרה הילדה. משם הייתי באה כל יום לעשות את הקניות מסביב לבית של הילדה. בכוונה להפוך למישהו מוכר בשכונה, ולראות את הילדה מבלי לעורר תשומת לב עם נוכחותי שם. אחר כך חיפשתי את בית הספר של הילדה. אז הצלחתי להרכיב את כל הסיפור ומה שקשה להאמין זה שלא היה בידינו השם החדש שלה.

לא ידענו את שם המשפחה, את השם של מי שלקח אותה, ולא היה אפשר לפנות לבית המשפט ולתבוע את הילדה ללא הוכחות. הרכבנו את הכול אבל היו חסרים לנו השמות. אחרי שראיתי אותה כל כך הרבה פעמים לא העזתי לדבר אתה. האופי שלי הוא שכאשר אני בלחץ קשה אם אני מדברת אני מתמוטטת. אם אני שותקת אז הכול בסדר. ואני לא יכולתי לעשות דבר כזה בפני הילדה. ככה שאחת הבנות שלי החליטה שהיא תיגש לילדה והיא תשאל אותה ישירות. קשה להאמין שבתי הלכה ליד פאולה. פאולה היתה צריכה ללכת רבע בלוק על מנת להגיע לתחנת האוטובוס, אז היא היתה בת 7 שנים.

ובתי שאלה אותה מבלי להביט בה, מה שמך, ומה שם אבא שלך. ופאולה שגם היא לא הביטה בה, ענתה על שתי השאלות, וכל אחת ממשיכה בדרכה ואף אחד לא שם לב שדיברו ביניהן. אבל שם נסגרה החקירה. זה היה בסוף יוני 1983.

וכאשר החלטתי שעורכות הדין של ארגון הסבתות יגישו את התלונה ושיהיה שופט שיאפשר לי לראות את הילדה זה היה באוקטובר. קשה מאוד לחוות את זה. וכפי שאמרתי פעם לשופט אני סבתא מכיכר מאזיו, אבל יש לי בית ומשפחה. ואני הסתובבתי בחיפוש הילדה ואמרתי לבעלי שאני לא אחזור הביתה באופן מושלם עד שאמצא את הילדה. שאם היא הולכת לאיבוד היא תאבד תוך מאבק, אבל אני לא רוצה לאבד אותה ללא מאבק.

בעלי היה אדם די חולה, הוא נפטר כמעט 3 חודשים לאחר שקיבלנו בחזרה את הילדה. עורכות הדין העסיקו אותי בצורה מתוחכמת זמן מה, עד 13 בדצמבר 83 עם שינוי המשטר. אמנם היתה זו תקופת בחירות והיתה פתיחות די מעניינת, אבל לא שכחנו שאנחנו עוד תחת המשטר הצבאי.

התלונה הרשמית לגבי החטיפה הוגשה ב-13 בדצמבר 1983, היום הראשון של המשטר הדמוקרטי. אלפונסין עלה לשלטון ב-10 בדצמבר ואחר כך היה שבת וראשון, אז ביום שני כשבית המשפט נפתח ב-7.00 בבוקר, היינו יחד עם נשיאת ארגון הסבתות Sra. de Mariani, שתי עורכות דין ואני, והגשנו את התלונה.

זה היה קשה שהשופט ישמע אותנו, אבל הגברת מאריאני עמדה על כך ובשעה 13.00 הצלחנו לקבל הוראה מהשופט לפרוץ לדירה שבה גרה הילדה. נסענו לשם, המזכירה של הסבתות שגם היא היתה סבתא, וגם אני, לראות מה שקורה שם. פחדנו שיקחו את הילדה. פרצו לדירה אבל נודע לנו שהאיש הגיש תעודות שהוכיחו שזו בתו, והילדה נשארה איתו. אז התחיל מאבק משפטי ארוך, אז עוד לא ידעו על הבדיקות בקשר לאינדקס של סבתאות ב-DNA. אז היו צריכים להוכיח עם מה שהיה שמה שאומרים זה נכון. אז אני הגשתי תמונות משפחתיות, עדים של הבניין שלא הסכימו שהילדה תישאר אצל האיש הזה. כי הם אמרו שהיחס שלו לילדה היה יחס פרברטי.

וחשבו שתהיה מי שתהיה המשפחה זה יהיה בריא יותר לילדה לחזור למשפחה. בתקופה ההיא הבדיקות היחידות שהיו עושים היו של שלילת הורות. כשהיו אומרים שאדם זה הוא האב של הילד ומהבדיקות אפשר היה להגיד כן או לא.

אחרי מאבק ארוך עשו בדיקות לילדה, צילומי רנטגן, וגם בדיקת שיניים כדי לקבוע את הגיל שלה, מפני שהיה מוזר לי כשראיתי אותה עם בגדי גן הילדים, כשהיא כבר היתה בגיל של בית ספר יסודי.

כשהאדם הזה הגיש את התעודות הוא רשם אותה כשנתיים קטנה יותר. כלומר הוא מחק את מה שהיה החיים של הילדה כשהוא קיבל אותה. אז גם היה ויכוח בקשר לגיל שלה.

כשעשו את הבדיקות התוצאות היו כל כך מדויקות שהיא הבת שלו שרק עם קצת היגיון אפשר היה להבין שזה היה שקר. לכולנו יש אלמנטים של אבא ושל אמא ופה האמא לא היתה קיימת, הכול היה הוא. וצילומי הרנטגן הוכיחו את מה שהוא אמר. התוצאה של בדיקת הגיל על פי השיניים היתה ביניהם. אז ארגון הסבתות עבד במשותף עם מעבדות בארצות הברית ובצרפת,

להגיע לזיהוי בגלל אינדקס של סבתאות ב-DNA. שזו שיטה דומה לזו שמשתמשים בה כדי להחליט על השתלות. ופה היה עלינו לחפש את הזהות של הילד כשלא נכחו ההורים שלו. כלומר היו צריכים להקים מיפוי גנטי של שתי המשפחות ועל בסיס זה להרכיב את המפה הגנטית של הילד, שזה הילד של הכללה במשפחה.

נדהמנו בארגון ממה שקרה כי ידענו שהבדיקות שקריות אבל הן נעשו בבית המשפט. הרופאים של הארגון התחילו לבדוק את התקדימים בקשר למבנה של העצמות שהיה קטן יותר ממה שאני אמרתי. אז הם מצאו בספרים של המלחמה באירופה שכאשר עוקרים את הילדים מידי האמהות שלהם פעמים רבות הגדילה שלהם נעצרת. כשקיבלנו את הילדה בחזרה הצלחנו להוכיח את זה. כי כשלקחתי את הילדה הביתה עשיתי שוב צילומי רנטגן והתוצאה היתה מה שהרופאים אמרו בבית המשפט. ואחרי שנה עשינו שוב צילומים והילדה התפתחה מבחינת העצמות כמעט לגיל שלה ואולי קצת יותר. זה אישר את מה שהיה כתוב בספרים.

עכשיו נחזור אחורה למאבק על מנת לעשות את הבדיקות כדי להגיע לאינדקס של סבתאות או סבתאות. היו צריכים לחוקק חוק בעניין האינדקס והיו צריכים לעבור הליכים משפטיים על מנת שמבחינה משפטית התוצאות ...

פיני: מבקש בשל קוצר זמן וכי מצאת את הנכדה, לספר על הבת האבודה כי אולי נוכל לעזור. אלסה: שני הדברים מתחברים כך: מצאתי את הילדה בידי סוב קומיסר לואיס לבניין שהוא היה מפקד מחנה הריכוז של הבריגדה בסן חוסטו. בהתחלה לא ידעתי את זה עד שיום אחד הגברת מריאני נסעה לקנדה ונפגשה עם גולים ארגנטינאים, ויש בחורה ששוחררה ושהיתה נעלמת בעבר ושזכרה שראתה את Mónica האמא של פאולה. ביקשנו ממנה לתת הצהרה בנושא. ואז היא באה והגישה את עדותה במשפט נגד והעידה גם במשפט של פאולה.

המשפט היה בהליך מתקדם מאוד, הילדה כבר היתה אצלנו, ואז אני קיבלתי את המידע הראשון על בתי וחתני. מידע על שניהם. כשעשיתי את ההליכים על פאולה לא הרשו לי לדבר על ההורים. אז היה קשה כי זה היה כאילו פאולה נולדה במקרה, כשמקבלים את העדות הזו וזו פעם ראשונה שנודע לי משהו על המבוגרים, חשבתי... טוב אגמור עם הילדה כדי שלא אתבלבל. אני קיבלתי את הילדה ב-13 בדצמבר 1984. זה מאבק חוקי קשה שארך כמעט 12 שנים. על מנת לסדר את כל הניירת של פאולה. אבל בתוך כל זה קיבלנו את המידע הראשוני לגבי ההורים. זה היה לי קשה מאוד לעבוד עבור כולם יחד. סיפרתי לכם שבעלי נפטר 3 חודשים לאחר שקיבלנו את פאולה, ואז נשארתי לבד עם הילדה. וזה היה קשה מאוד להחזיק מעמד בעצמי ולתמוך גם בה. לא היה לי הרבה כוח לחפש באופן נקודתי. חוץ מזה שלא היו הרבה סיכויים. לפני 4 או 5 שנים התחלתי בחיפוש שלהם כי הסביבה עכשיו מאפשרת את זה. וגם שפאולה בת 20 מאפשר את זה. בתוך כל זה רציתי שפאולה קצת תדע על ההיסטוריה של אמא שלה אז היא נסעה לארץ בגיל 17 בתכנית תפוז. וזה איפשר לה להיפתח לדברים אחרים והיא שיחררה אותי קצת. כשהתחלתי בחיפוש אחרי ההורים שלה הדבר היחיד שהיה לי זה העדות של הגברת קורו (Adriana Chamorro de Corro), שבמחצית יוני 1978 היא דיברה עם בתי באמצעות סימנים דרך קיר בין תאים, ומוניקה אמרה לה שהיא מאוד דואגת בגלל שיש לה בת בגיל שנתיים ולא יודעת שום דבר על הבת. וגם אמרה שהם באים מהבריגדה של San Justo וזה כבר היה ב-Pozo de Banfield. ושכל הצעירים מסן חוסטו הועברו למקומות אחרים כי פרקו את המקום. גברת Corro מסרה לי שהעבירו העברות לדרום בסוף יוני 1978. וזה קשור לנושא של התמימות שלנו שישבנו וחיכינו שהמונדיאל יסתיים. כך אני הצלחתי לשחזר את ההיסטוריה. חשבתי שאם האדם הזה שלקח את פאולה שהוא היה מפקד המחנה הוא לקח את הילדה מידי אמה. ושהוא ידע מה עלה בגורלם של הוריה. אף פעם לא היה ברור לי אם הוא עשה זאת או אם לקח אותה בלבד

פיני: האם המאמץ נחקר באיזשהו שלב?
אלסה: לא כי במשפט הוא אמר שהוא האבא שלה ולא ידוע לו כלום. בגלל זה אני רוצה לציין את ההבדל בין שנת 83 ו-84 כשהתחילו משפטי האמת

פיני: האם הגשת לאחרונה בקשה?
אלסה: לא אך כרגע אני מנהלת 4 משפטים. אחד בגלל תכנית קונדור שזה החטיפה של שניהם. השני משפט נגד החנינה, כשמתוך הנחה שהחנינה זה מרגע שמחליטים עליה, בגלל שהאב המאמץ לקח את הילדה הורשע ב-3 שנים אבל לא יודעת אם ישב אותם. נגיד שהחנינה צריכה להיות עד יום מסוים, אבל אחרי אותו היום שמכריזים על החנינה הפשע ממשיך! כי אין לא אדם ולא גופה. אין תשובה. כשהמושג של נעלם ממשיך אז הפשע גם ממשיך.

עירית: איפה מתנהל המשפט הזה?
אלסה: במשפט נגד החנינה נמצא בבית המשפט של ד"ר Litras כאן בבואנוס איירס.

פיני: היום נהיה אצל השופט קבאלו ונשאל על זה.
אלסה: המשפט הזה הוא אצל ליטראס, המשפט של תכנית קונדור, במסגרתה חטפו את שניהם. וזה בבית המשפט של קניקובה קוראל. המשפט השלישי הוא בספרד, בשימוע החמישי של שופט גארסון, ויש עוד משפט פה בבואנוס איירס אצל השופט קניקובה קוראל בגלל לקיחת קטינים. ובלה פלטה, כי הבריגדה בסן חוסטו שייכת ללה פלטה.

עירית: לעולם לא עשיתי זאת אבל את מדהימה בפעילות שלך.
אלסה: פאולה התחננה ויש לי ניין. היא גרה 8 בלוקים קרוב אליי. בהתחלה היה לנו קשר קשה. לא היה קל להגיד לילדה שאנשים אלה לא היו הורייך ושיתכן שהם היו הרוצחים שלהם. היום הקשר שלנו יפה. עכשיו הם אומרים לי תפסיקי סבתא, תהיה רגועה, שקטה. אבל אני תמיד אומרת שמצאתי את נכדתי ותודה לאל שאיפשר לי למצוא אותה. אני אמות בשקט תוך ידיעה שמילאתי את תפקידי כלפי בתי שמצאתי את בתה אבל בתי איננה. ובתי שהיתה בבטן שלי היא זו שאיננה. אני מאוד אוהבת את פאולה ויש לי עוד ילדים ועוד נכדים, אבל באופן פרדוקסלי היתה ברחם של בתי אבל בתי איננה. אני לא יכולה להישאר בשקט. אני יודעת שלא אמצא אותה, אני בטוחה בזה, אבל שאיפה שהיא נמצאת שתדע שאני איתה ולא עוזבת אותה.

פיני: דווקא במקרה שלך יש הרבה ידיעות שיש את מי ללחוץ אל הקיר כדי שיתן תשובות. אני שותף לדעה שלה שמי שלקח את הילדה לא היה מתעקש כל כך להוכיח את אבהותו אם לא ידע מה קרה להורים. אנחנו נלחץ בנושא הזה.